

Reus centre comercial, perquè i per a què?

Les suades expressions de Reus centre comercial, capital comercial de les comarques meridionals, i fins i tot *shopping center* per fer-ho més arrelat, ens produeixen sovint una sensació d'haver de justificar alguna cosa enfront algú, i poder-nos etiquetar publicitàriament a fi de demostrar que el nostre melic no és un melic qualsevol, que és a l'alçada de les circumstàncies, és eixerit com ell sol, i és senyal d'identitat que es pot exhibir amb orgull.

Als que ens dediquem al comerç, a l'engròs i a la menuda, els cants de sirena que últimament hen sentit multiplicar-se ens comencen a preocupar, com a professionals i potser més com a ciutadans.

Com a professionals perquè, al marge de sentir-nos afalagats de ser protagonistes amb freqüència, ens volem deixar caure sobre les espatlles una part molt important de l'economia de la ciutat, i aquesta responsabilitat, que no defugim, ultrapassa tant el pes real com el que ens pertoca.

Com a ciutadans, perquè Reus és alguna cosa més que una ciutat de botigues. Reus és una ciutat amb indústria, petita o mitjana, però amb indústria. És una ciutat de serveis, un centre important de serveis, que rara

vegada ens han regalat, i que més aviat s'ha realitzat mercès a l'esforç del viu teixit social, associatiu, municipal o privat. Tenim una oferta cultural amplíssima, molt notable en lleure i esport, i sobretot una cosa que no podem exhibir perquè no es veu: una qualitat de vida molt per sobre d'una hipotètica mitjana en poblacions com la nostra. Ben cert que hi ha problemes estructurals que no tenim resolts ni de bon tros, com la circulació, la seguretat ciutadana, la infraestructura urbanística o l'organigrama municipal, però també és ben cert que aquestes són assignatures pendents i universals de tots els municipis de Catalunya. Si ens estem adormint en la seva solució, aquest no és el tema, aquí i ara.

Reus és tot això, i moltes coses més, i dins d'aquesta àmplia oferta de serveis podem encabir perfectament el comerç al detall, les botigues.

I això, sense ànim que se'ns atorgui cap capitalitat -per a títols regalats estem!-, sinó amb l'ànim d'oferir, com més i de més qualitat millor, tots els serveis que ens doni la imaginació i el pressupost ben administrat. Amb un sol objectiu clar i comú: que la qualitat de vida a la nostra ciutat sigui més alta possible, no sols perquè hi hagi posici-

ons individuals adinerades, sinó per a la totalitat del col·lectiu, autòcton o nouvingut, de pell més blanca o més fosca, visqui al rovell de l'ou o formi part de la clara. I oferir tot això amb la màxima generositat possible, a qui en vulgui gaudir, de la mateixa manera que nosaltres volem gaudir dels avantatges que els nostres veïns, propers o llunyans, tenen a casa seva. Mar i muntanya, monuments, silenci i soledat, gastronomia i platja, rius i boscos, i tot allò que no tenim perquè vam néixer, com tothom, d'una determinada manera.

El Mercat

Una vegada fet el vol d'ocell, sí que podem dir que una fesomia de la ciutat la donen les seves botigues. Disposem en aquests moments d'una infraestructura comercial prou bona i amb unes perspectives a curt termini que l'enxampen substancialment.

La reforma del Mercat Central ha satisfet un anhel llargament reivindicat. Amb l'aparcament subterrani, l'Hospital, la Facultat de Medicina, el mercat estable i el mercat de marxants, queda definida una de les zones més atractives de la ciutat, en tots els aspectes.

La potenciació del mercat del Carrilet, amb una nova concepció de la infraestructura i la incorporació, també, de la venda ambulants, ha de contribuir a crear un nou dinamisme a la part baixa.

La implantació d'un hipermercat al darrera del carrer del Roser revitalitzarà tot l'espai que va de la Riera fins al cinturó de ronda.

El pla de reforma de la ciutat vella -amb la creació de les illes de vianants, i les actuacions especials de l'àrea del Centre de Lectura, la de les peixateries i la de les carnisseries velles, la del Baluart, la del raval de Pallol i la de la Prioral-, és prou important tant per veure que estem avançant en bon camí com per neguitejar-nos perquè voldríem que tot anés més de pressa.

I després, sense esperar massa temps, convertir en nous carrers de vianants, els de Sant Elies, Santa Teresa, el dels Recs i el de la Creu Vermella.

Sempre hem mantingut que un dels factors que més ha pesat perquè a Reus tinguéssim una unió de botiguers més ben equipada del que correspon a una població de les nostres mides, és el fet de la llarga tradició que permet tenir les seves mercaderies finançades en bona part.

Només els anys permeten que el capital dipositat en les prestatgeries sigui suportable econòmicament.

Per això a Reus va néixer la primera unió de botiguers de l'Estat, títol que ja fa temps tenim guardat a la calaixera, i per això la nostra entitat està decidida

a empènyer i col·laborar per tal d'aconseguir, per a tots, una bona qualitat de vida, oberta a tots els que arribin pels molts camins que hi fan cap. Vam sorgir del no-res en una cruïlla, i per això som com som. Ni més alts ni més macos, però amb un coratge per retornar, si pot ser amb escreix, el que ens han donat. Si som capaços de fer-ho, haurem fet un gran pas endavant.

Que els botiguers som ciutadans de la planta baixa i així captem millor els batecs de la ciutat, ho hem dit moltes vegades. Com que allò que és bo per a la ciutat és bo per a nosaltres. I aquest desig de participar és el que ens ha portat sovint a preocupar-nos de temes no estrictament comercials. I perquè veiem que aquest camí dona el seu fruit i en conseqüència satisfaccions, que d'això també vivim, intentarem de no parar de posar al nas a qualsevol possibilitat de nous serveis i noves realitzacions.

Reus té un bon futur, i la gent de Reus, en general, ens trobem còmodes a la nostra ciutat. Però en els darrers anys, tenim la sensació d'haver perdut el dinamisme propi del teixit social i associatiu, per mor d'una política de subvencions que, malgrat no ser cert, fa la impressió d'estar, molt o poc, lligada de mans i peus. Aquest és el batec del moment, i ho aprofitem per fer una crida contra la desmotivació. És un bon repte per a la propera legislatura.

UNIÓ DE BOTIGUERS DE REUS

Un centenari

El març de l'any que ve s'escaurà el centenari de les Bases de Manresa. L'efemèride té molts números per a quedar soterrada enmig de les collonades que enuncien els diferents organismes de poder, pentacentenaris de la unitat d'Espanya i del descobriment (?) d'Amèrica, l'Olimpiada, i alguna altra que no recordo. Soterrada o manipulada. Durant molts anys la línia propagandística del sector partidista que, per entendre'ns, es pot identificar amb el pensament de la Lliga, ens les ha presentades com l'acta de naixement del catalanisme polític. No és ben bé això, i la història compta amb prou notícies per a esmicolar l'equívoc: ni fou la primera, ni la més radical. Va ser, això sí, l'acta de presentació de la línia política del catalanisme que es va acabar imposant, durant força anys. Ni molt menys de tot el catalanisme. El centenari forneix una bona excusa per a efectuar un balanç de com ha progressat, o retrocedit, el catalanisme al llarg d'un segle. El catalanisme i els catalanistes d'ofici, perquè tot i tractar-se d'un programa amb articles obsolets i reaccionaris en té d'altres que ben pocs diputats actuals gosarien reclamar en públic i oficialment. Fóra grotesc fer-ne una commemoració nostàlgica, purament historicista; com fóra inútil pretendre emular, amb el pensament posat en el protagonisme futur, les actuacions de l'assemblea; com fóra vergongós fer veure que res no va passar. La Catalunya de 1892 eren quatre províncies d'Espanya; la de 1992 és una comunitat autònoma dins el mateix Estat.

No és que em pensi que amb la diferència entre ambdues situacions s'hagi assolit el paradigma de l'ambició política nacional, però en el moment actual no és la gent que va per lliure, sinó els polítics i les institucions que regeixen, els que tenen la responsabilitat d'impulsar la progressió de la realitat de les llibertats nacionals, encara que després de l'espectacle ofert, amb la reivindicació del dret d'autodeterminació, la confiança en les seves actuacions hagi d'estar per sota dels mínims.

PERE ANGUERA

